

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECTIA CIVILĂ

Dosar nr. 2321/62/2020

FORMA ANONIMIZATĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 28 Iunie 2021

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător

Grefier

Pe rol, se află soluționarea apelului formulat de reclamantul, împotriva încheierii de ședință din 15 ianuarie 2021 și a sentinței civile nr. 121 din 12 februarie 2021, ambele pronunțate de Tribunalul Brașov, în dosarul nr. 2321/62/2020, având ca obiect „obligăția de a face”.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă avocat, pentru apelantul-reclamant, consilier juridic pentru intimatele-pârâte Agenția Județeană pentru, și consilier juridic, pentru intimatul-pârât

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Grefierul susține referatul cauzei, învederând modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, precum și faptul că atât apelantul-reclamant, cât și intimații-pârâți au formulat și transmis, atât instanței, cât și reciproc, punctele de vedere referitoare la solicitarea privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Instanța, analizând întrebările astfel cum au fost formulate de către apelantul reclamant, apreciază că se impune o reformulare a acestora, având în vedere faptul că rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție este acela a de a interpreta o normă de drept aplicabilă speței, iar nu de a determina răspunsul pentru speța concretă dedusă judecății.

Astfel, în opinia instanței, reformularea problematicii invocate este următoarea:

Cu privire la prima chestiune, aceea a competenței materiale procesuale:

În interpretarea dispozițiilor art. 119 alin. 1 și 2 din Legea nr. 76/2002, raportat la art. XI și XII din O.U.G nr. 30/2020, să se stabilească dacă raportul juridic, având ca obiect obținerea fondurilor necesare plății indemnizației prevăzute de art. XI din ordonanța menționată de către angajator, intră în categoria unui conflict de drepturi privind stabilirea și plata indemnizațiilor de șomaj, astfel încât competența materială procesuală să aparțină completelor specializate în materia drepturilor de asigurări sociale și litigiilor de muncă, potrivit dispozițiilor art. 153 litera l din Legea nr. 163/2010, respectiv art. 269 din Codul muncii.

Reformularea celei de- a doua întrebări este: în interpretarea dispozițiilor art. XI și XII din O.U.G nr. 30/2020, să se stabilească dacă, în noțiunea de angajator, pot fi incluse și instituțiile, după caz, serviciile publice finanțate parțial sau integral de la bugetul public sau local.

Instanța acordă cuvântul părților cu privire la cele două reformulări.

Reprezentanta convențională a apelantului-reclamant susține că esența reformulării efectuate de către instanța de judecată urmărește aceeași finalitate, situație față de care este de acord cu aceasta și, în consecință, în temeiul dispozițiilor art. 519 și urm. Cod procedură civilă, solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, fapt susținut pe larg și în cuprinsul Notei de ședință depuse pentru acest termen

de judecată, în primul rând, față de noutatea chestiunilor de drept și de fapt, dar și față de noutatea actului normativ reprezentat de O.U.G nr. 30/2020.

De asemenea, prin aceeași Notă de ședință, a arătat că, pe rolul instanțelor deopotrivă din circumscripția Curții de Apel Brașov, dar și a altor curți de apel din țară, există o interpretare neunitară cu privire la competența secțiilor tribunalelor, cât și pe fondul chestiunilor.

Analizând dispozițiile art. 519 și urm. Cod procedură civilă, se impune, este oportună și sunt îndeplinite condițiile referitoare la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, motiv pentru care solicită instanței să dea curs cererii dresate de către apelantul-reclamant, în maniera în care instanța a procedat la reformularea celor două întrebări.

Consilier juridic, pentru cele două intime-pârâte, susține că, în ceea ce privește competența funcțională de soluționare a cererilor formulate de către angajatori, aceasta a fost tranșată chiar de către Curtea de Apel Brașov, în două dosare similare, și nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru rezolvarea acestei competențe, lipsind și condiția de dificultate a problemei de drept.

Susține că prima instanță a făcut o interpretare corectă a textului, în corelație cu celelalte dispoziții legale care au adus modificarea O.U.G nr. 30/2020, fiind necesar ca actul normativ să fie raportat la motivele care au stat la baza elaborării acestuia, la scopul și finalitatea urmărite.

Reprezentanta intimatului-pârât Ministerul Muncii și Protecției Sociale solicită respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, susținând că, în concluziile scrise, depuse la dosarul cauzei, a invocat și excepția inadmisibilității acesteia, în aprecierea faptului că prezenta cererea nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 și urm. Cod procedură civilă.

Deliberând asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin raportare la dispozițiile art. 519 și urm. din Codul procedură civilă, cerere formulată de către apelantul-reclamant, **instanța** constată faptul că aceasta este admisibilă, având în vedere următoarele considerente:

Din analiza dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, rezultă faptul că, în cauza concretă dedusă judecării, sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate, astfel :

- chestiunea de drept a fost invocată în cursul judecării în fața unui complet de judecată de apel, din cadrul Curții de Apel Brașov, care judecă în ultimă instanță;
- chestiunea de drept ce se solicită a fi interpretată, cu cele două subpuncte, nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat, anterior, asupra problemelor de drept ce se solicită a fi interpretate;
- există cele două chestiuni de drept care prezintă o dificultate suficient de mare, problemele puse în discuție fiind veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite;
- chestiunile de drept ce se solicită a fi interpretate sunt esențiale, în sensul că, de lămurirea și dezlegarea acestora, depinde justa soluționare a căii de atac de față;
- ambele chestiuni ce se solicită a fi tranșate de către Înalta Curte de Casație și Justiție reprezintă motive de apel, astfel încât soluția din apel este în legătură directă cu dezlegarea corectă a celor două chestiuni;
- chestiunile de drept la care s-a făcut referire anterior sunt noi.

Instanța consideră faptul că, deși pe rolul Curții de Apel Brașov, a existat un regulator de competență la care părțile intime au făcut referire, pe de o parte, acest regulator de competență nu reprezintă un izvor de drept, fiind numai o soluție de practică judiciară, având acest caracter, iar, pe de altă parte, regulatorul de competență nu are nicio legătură cu prezenta cauză dedusă judecării.

Prin urmare, existența aceluia regulator de competență nu are nicio influență asupra soluției care poate fi dispusă de către instanță în dosarul de față, putând fi avută în vedere cel mult cu titlu de practică judiciară, astfel cum s-a invocat anterior.

Așa fiind, raportat la acest aspect, la această apărare invocată de către intimele-pârâte, instanța consideră că aceasta nu este pertinentă în vederea aprecierii admisibilității cererii de sesizare.

Instanța va dezvolta, pe larg, fiecare condiție de admisibilitate în parte, în încheierea ce urmează a fi pronunțată și va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea interpretării celor două chestiuni de drept, astfel cum au fost reformulate de către instanță, respectiv, prima chestiune - în interpretarea dispozițiilor art. 119 alin. 1 și 2 din Legea nr. 76/2002, raportat la art. XI și XII din O.U.G nr. 30/2020, să se stabilească dacă raportul juridic, având ca obiect obținerea fondurilor necesare plății indemnizației prevăzute de art. XI din O.U.G. nr. 30/2020 de către angajator, intră în categoria unui conflict de drepturi privind stabilirea și plata indemnizațiilor de șomaj, astfel încât competența materială procesuală să aparțină completelor specializate în materia drepturilor de asigurări sociale și litigiilor de muncă, potrivit dispozițiilor art. 153 litera l din Legea nr. 163/2010, respectiv art. 269 din Codul muncii.

A doua chestiune - în interpretarea dispozițiilor art. XI și XII din O.U.G nr. 30/2020, să se stabilească dacă, în noțiunea de angajator, pot fi incluse și instituțiile, după caz, serviciile publice finanțate parțial sau integral de la bugetul public sau local.

Având în vedere dispozițiile art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, instanța pune în discuția părților suspendarea soluționării cauzei de față, până la pronunțarea hotărârii prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Avocat, față de prevederile art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, solicită ca instanța să constate că se află în fața unei suspendări de drept a soluționării cauzei, având în vedere sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, solicitând să se dea aplicabilitate dispozițiilor legale.

Reprezentanții intimaților-pârâți lasă la aprecierea instanței soluționarea chestiunii în cauză.

C U R T E A,

I. În urma deliberării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, constată admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere următoarele motive:

1. Prezentul complet de judecată este constituit la nivelul unei curți de apel și este învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv apel, conform prevederilor art. 96 pct. 2 C.p.civ.

2. De lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 119 alin. 1 și 2 din Legea nr. 76/2002, raportat la art. XI și XII din O.U.G nr. 30/2020, pe de o parte, precum și a art. XI și XII din O.U.G nr. 30/2020, pe de altă parte, depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Astfel, obiectul cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul, în contradictoriu cu pârâții și, îl constituie plata din bugetul asigurărilor pentru șomaj, a indemnizației de șomaj prevăzute de art. XI al. 1 din O.U.G. nr. 30/2020.

Din perspectiva obiectului sesizării I.C.C.J. interesează, pe de o parte, stabilirea competenței materiale procesuale a instanței de fond, iar pe de altă parte, sfera de aplicabilitate a OUG 30/2020 din perspectiva angajatorilor instituții/servicii publice finanțate integral sau parțial de la bugetul de stat/local raportat la dispozițiile art. XI și XII din acest act normativ.

Ambele chestiuni ce se solicită a fi dezlegate reprezintă motive de apel, de modalitatea lor de interpretare depinzând justa soluționare a căii de atac de față.

Curtea consideră că aceste chestiuni de drept ce se impun a fi dezlegate sunt veritabile, existând posibilitatea unei interpretări diferite atât a dispozițiilor art. 119 al. 1 și 2 din Legea 76/2002 raportat la art. XI și XII din OUG 30/2020, precum și a art. XI și XII din OUG 30/2020.

Astfel în ceea ce privește *prima chestiune de drept* ce se solicită a fi interpretată, curtea reține că dificultatea interpretării dispoz. art. 119 al. 1 și 2 din Legea 76/2002 raportat la art. XI și XII din OUG 30/2020 rezultă din aceea că acest text de lege, în alin. 1 menționează că „*Litigiile rezultate ca urmare a aplicării prevederilor prezentei legi se soluționează de către instanțele judecătorești competente, potrivit legii.*”

Totodată, potrivit al. 2, “Litigiile privind stabilirea și plata indemnizației de șomaj se soluționează în regim de urgență, *potrivit normelor procedurale prevăzute pentru conflictele de drepturi, chiar dacă prin lege specială se prevede altfel.*”

Litigiul de față are ca obiect obligarea intimatului pârâte la alocarea, acordarea și plata contravalorii indemnizației de șomaj prevăzute de art. XI al. 1 din OUG 30/2020, apelanta reclamantă, în calitate de angajator, având obligația, la rândul său, de a achita aceste sume solicitate angajaților proprii.

Așadar, în discuție în litigiul de față este avansarea unor sume cu titlu de indemnizație de șomaj, litigiul purtându-se între un angajator serviciu public căruia îi sunt necesare aceste sume de bani pentru plata acestor indemnizații prevăzute de art. XI din OUG 32/2020 și, în calitate de titular al obligației de plată.

Din analiza al. 2 al textului de lege în discuție, care nu face nicio distincție cu privire la titularii raportului juridic obligațional având ca obiect stabilirea și plata indemnizației de șomaj, ar rezulta că instanței de drept comun care judecă în materia conflictelor de drepturi, în speță, secțiilor specializate pe litigii de dreptul muncii și asigurări sociale ale tribunalelor le aparține competența judecării în primă instanță a unui litigiu cu un astfel de obiect, tocmai în considerarea obiectului litigiului, conform art. 269 C.muncii. Un astfel de considerent, are la bază interpretarea textului de lege conform principiului general de drept *unde legea nu distinge, nici noi nu trebuie să distingem* - ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus, astfel că există posibilitatea interpretării aplicării acestei norme de drept prin raportare la obiectul dedus judecării, acesta presupunând o instanță strict specializată în materia respectivă, indiferent de titularii raportului juridic din care acesta a luat naștere.

Însă, din analiza art. 16 raportat la art. 1 din același act normativ, rezultă că beneficiarii săi sunt persoanele în căutarea unui loc de muncă, aflate în una dintre situațiile expres enumerate de legiuitor, cărora le sunt garantate dreptul de a-și alege liber profesia și locul de muncă, precum și dreptul la asigurările pentru șomaj.

Așadar, ar rezulta că actul normativ menționat are în vedere numai litigiile născute cu privire la stabilirea și plata indemnizației de șomaj, ivite între beneficiarii legii și iar nu și cele privind avansarea sumelor necesare plății acestor indemnizații de către ultima instituție menționată în favoarea angajatorilor celor dintâi.

Pe de altă parte, se are în vedere că potrivit dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. f) din Legea nr. 554/2004, contenciosul administrativ este „activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim”.

Față de aceste dispoziții legale și dat fiind obiectul concret al litigiului de față, ar părea că acțiunea dedusă judecării privește un raport juridic de drept administrativ, reprezentând un act administrativ asimilat potrivit art. 2 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, astfel că, în raport cu criteriul rangului autorității publice pârâte implicate în raportul juridic administrativ (respectiv), competența materială procesuală de soluționare a cauzei, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, ar reveni Secției Tribunalului de Contencios Administrativ și Fiscal.

Or, și din această perspectivă, se pune problema raportului dintre ultimul act normativ menționat și al. 2 al art. 119 din Legea 76/2002 ce se solicită a fi interpretat, acesta menționând că litigiile privind stabilirea și plata indemnizației de șomaj se soluționează în regim de urgență, potrivit normelor procedurale prevăzute pentru conflictele de drepturi, chiar dacă prin lege specială se prevede altfel.

Așadar, în raport cu toate aceste dispoziții legale analizate, se apreciază că se impune interpretarea dispozițiilor legale menționate, norma legală nefiind clară.

În ceea ce privește *cea de-a doua chestiune ce se solicită a fi interpretată*, curtea consideră că, raportat la caracterul normelor ce se solicită a fi interpretate, neclaritatea lor determinată de generalitate în care au fost edictate, problema de drept este veritabilă, fiind de natură a suscita interpretări diferite.

Astfel, din analiza celor două texte de lege, art. XI și XII din OUG 30/2020, conform regulilor de interpretare literară și gramaticală, în concordanță cu principiul unde legea nu distinge, nici noi nu trebuie să distingem, rezultă faptul că, de indemnizația prevăzută de art. XI al. 1 ar beneficia toți salariații ale căror contracte individuale de muncă au fost suspendate temporar din inițiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în timpul perioadei stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020, indiferent dacă angajatorii sunt persoane juridice, de drept privat sau de drept public, în cazul celor din urmă, independent de modalitatea de finanțare totală sau parțială, de la bugetul public sau local.

Așadar, cele două texte de lege se caracterizează prin generalitatea în care au fost redactate de legiuitor, aspect care a condus la inițierea multor procese la nivel național, în care au fost pronunțate soluții diferite, printre acestea numărându-se și cel de față, în care instanța este pusă în situația de a interpreta cele două norme de drept, conform regulilor generale de interpretare.

Însă, conform unei alte reguli de interpretare, și anume cea restrictivă, aceasta se impune atunci când formularea textului este prea largă față de ipotezele ce se pot încadra în cuprinsul său.

Pentru aplicarea regulii de interpretare potrivite, trebuie avut în vedere și contextul general, economico-social al societății, precum și scopul urmărit de legiuitor, care a stat la baza adoptării actului normativ, motivele fiind indicate în preambulul său și în expunerea de motive.

Analizând aceste motive, se apreciază că și acestea la rândul lor, se caracterizează prin generalitatea formulării, justificarea adoptării actului normativ constând în necesitatea luării unor măsuri în contextul pandemiei Covid-19, cu un puternic impact economico-social, legiuitorul făcând vorbire, printre altele, despre aceea că „*neluarea unor măsuri urgente, cu caracter excepțional, în domeniul social și economic ar aduce grave prejudicii cu efecte pe termen lung asupra angajaților și a beneficiarilor unor măsuri de asistență socială*”, acest motiv fiind singurul relevant sub aspectul analizat.

Așadar, din analiza sa, se observă că scopul actului normativ l-a reprezentat numai adoptarea unor măsuri urgente, excepționale, în domeniul economic și social, care ar aduce prejudicii angajaților și beneficiarilor unor măsuri de asistență socială, nici în acest caz, legiuitorul nedistingând sub nicio formă cu privire la natura, calitatea, tipul angajatorilor, accentul fiind pus de legiuitor exclusiv pe protecția beneficiarilor legii.

Faptul că în cazul instituțiilor/serviciilor publice, bugetul de salarii era deja adoptat la începutul anului, conform reglementărilor în vigoare, nu împiedică în mod direct asupra modalității de interpretare a acestui act normativ, interpretarea sa trebuind a se face numai în raport cu litera și spiritul legii, independent de contextul concret în care s-au aflat anumiți angajatori, cum sunt cei din domeniul public național/local, și mai ales cu luarea în considerare a contextului economico-social general al societății, determinate de apariția intempestivă a pandemiei Covid 19, în care actul normativ a fost adoptat, context inexistent la data aprobării bugetelor de către fiecare instituție bugetară în parte, de natură a-i afecta pe toți angajatorii, indiferent de statutul lor juridic.

Așadar, ceea ce se impune a se reține în urma acestei analize este aceea că, în lipsa oricărui motiv exprimat de legiuitor în expunerea de motive coroborat cu generalitatea formulării textelor de lege ce se solicită a fi interpretate, nu se poate reține în mod cert faptul că angajatorii persoane de drept public *lato sensu* - sens larg au fost excluși din sfera de aplicare a acestei legi.

Faptul că ulterior actului normativ menționat, aplicabil cauzei conform principiului *tempus regit actum*, prin legea de aprobare, au fost edictate nome care au urmărit „simplificarea documentelor în baza cărora angajatorii vor solicita din bugetul de șomaj sumele necesare indemnizației” nu are relevanță juridică, față de principiul menționat, pe de o parte, precum și față de faptul că nici în acest caz, legea nu a efectuat vreo distincție în sensul celor reținute anterior.

Conchizând, curtea apreciază că problema de drept ce face obiectul sesizării este veritabilă, fiind susceptibilă de mai multe interpretări, astfel că lămurirea sa este oportună justei soluționări a căii de atac cu care instanța a fost în mod legal învestită.

3. Problema de drept enunțată este **nouă**, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acesteia și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare.

După cum s-a subliniat în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări, chiar dacă nu recent intrate în vigoare, dacă instanțele nu i-au dat, încă, o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate (Decizia HP nr. 80/2017, Decizia HP nr. 89/2019).

Astfel, deși Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, nu este un act normativ recent intrat în vigoare, iar unele dintre instanțe, fie nu au fost chemate să se pronunțe în aplicarea dispozițiilor art.119 alin. (2) din acest normativ prin raportare la art. XI și XII din OUG 30/2020, fie nu s-au pronunțat decât sporadic în legătură cu aceste norme, se impune concluzia că nu se pot constata existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue și constante în această materie, astfel că este îndeplinită și condiția privind caracterul de noutate al chestiunii de drept deduse judecății

În ceea ce privește interpretarea art. XI și XII din OUG 30/2020, actul normativ este recent intrat în vigoare, pe fondul pandemiei Covid 19, astfel că litigiile pornite în temeiul său pun în discuție un raport juridic nou, instanțele de judecată investite în acest sens, pronunțând soluții diferite.

Așadar, problema de drept nu a mai făcut obiectul unei analize și al unei dezlegări jurisprudențiale, neputându-se vorbi despre cristalizarea unei practici judiciare în această privință.

4. Chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

II. Expunerea succintă a procesului.

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Tribunalului Brașov, la data de 06.08.2020, sub numărul de dosar 2321/62/2020, astfel cum a fost modificată, reclamantul, prin reprezentant legal,, a solicitat, în contradictoriu cu pârâții și, pronunțarea unei hotărâri prin care aceștia să fie obligați să recunoască, să aloce, să suporte, să acorde și să-i plătească reclamantului, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, suma de 70.048 de lei, reprezentând contravaloarea indemnizației de șomaj prevăzute de art. XI din O.U.G. nr. 30/2020, după cum urmează: suma de 56.725 de lei, aferentă lunii mai 2020, suma de 13.323 de lei, aferentă lunii iunie 2020; cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că, în contextul stării de urgență instituite și prelungite pe teritoriul țării, prin Decretul nr. 195/2020, precum și prin Decretul nr. 240/2020, dată fiind întreruperea activității pe care o desfășura, a dispus suspendarea temporară a contractelor individuale de muncă, din inițiativa angajatorului, conform art. 52 alin. 1 lit. c) din Codul muncii.

A precizat că, având în vedere aceste măsuri, a urmat toate procedurile și formalitățile pentru acordarea și suportarea, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, a sumelor necesare plății indemnizației prevăzute de art. XI alin. 1 din O.U.G. nr. 30/2020, cererea fiind înregistrată la

Prin răspunsul nr. 8213/09.06.2020, i-a comunicat refuzul de a plăti și de a suporta, din bugetul asigurărilor sociale pentru șomaj, indemnizațiile de șomaj tehnic aferente lunii mai 2020, refuzul fiind întemeiat pe următoarele motive: pentru a beneficia de măsurile de protecție instituite de O.U.G. nr. 30/2020, se impune existența unor limitări sau întreruperi pe termen lung a activităților socio-economice, cu efecte pe termen lung asupra angajaților; bugetele de venituri și cheltuieli ale instituțiilor publice sunt aprobate; cheltuielile de personal - drepturile salariale aferente locurilor de muncă pentru personalul din sectorul bugetar - sunt oricum bugetate.

Cu aceeași motivare, a fost respinsă de către pârâtă și solicitarea de plată a indemnizației de șomaj aferente perioadei 01.06.2020-14.06.2020.

Reclamantul a arătat că, din analiza art. XI din O.U.G. nr. 30/2020, rezultă care sunt categoriile de angajatori cărora li se aplică aceste facilități, nefiind făcută nicio distincție între angajatorii de drept public și cei de drept privat. De asemenea, a subliniat că textul nu face nicio referire la sursa finanțării cheltuielilor de personal.

Singura condiție impusă de textul de lege este aceea a reducerii sau întreruperii temporare a activității, corelativ cu suspendarea contractelor individuale de muncă, condiție ce a fost îndeplinită de către reclamant.

A precizat că, având în vedere condițiile stabilite de art. XI din O.U.G. nr. 30/2020, respectiv, întreruperea activității angajatorului și suspendarea contractelor individuale de muncă din inițiativa angajatorului, precum și trimiterea expresă la art. 52 alin. 1 lit. c) din Codul muncii, rezultă că O.U.G. nr. 30/2020 își are aplicabilitate în toate raporturile de muncă guvernate de Codul muncii.

În consecință, reclamantul a susținut că refuzul pârâtelor de a-i plăti indemnizația prevăzută de art. XI din O.U.G. nr. 30/2020 este discriminatoriu și nejustificat.

În drept, cererea de chemare în judecată a fost întemeiată pe dispozițiile O.U.G. nr. 30/2020, art. 52 din Codul muncii, Legea nr. 273/2006, O.G. nr. 21/2007.

Prin încheierea de ședință din data de 15.01.2020, pronunțându-se asupra excepției de necompetență funcțională a Secției I Civile a Tribunalului Brașov invocate, în cauză, de către intimați, instanța de fond, în urma deliberării, a respins-o și a constatat că Secției I Civile îi revine competența de soluționare a litigiului de față, având în vedere dreptul civil care se cere a fi ocrotit pe calea acțiunii civile deduse judecății, acesta fiind un drept care privește asigurările sociale. Chestiunea privind calitatea procesuală de salariat în raport cu este o chestiune care nu are relevanță în cauză, având în vedere dreptul ce se cere a fi ocrotit, astfel că Secția I Civilă a Tribunalului Brașov este competentă funcțional în a tranșa chestiuni care privesc asigurările sociale, astfel cum acestea sunt pretinse de către persoanele îndreptățite.

Prin sentința civilă nr. 121/MAS/12.02.2021, pronunțată de Tribunalul Brașov, Secția I Civilă, în dosarul nr. 2321/62/2020, s-a admis excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârâții și, în consecință, s-a respins cererea formulată de reclamantul, în contradictoriu cu acești pârâți, ca fiind formulată împotriva unor persoane lipsite de calitate procesuală pasivă, și s-a respins cererea formulată de reclamanta, în contradictoriu cu pârâta, ca fiind neîntemeiată.

În considerentele acestei hotărâri, prima instanță a reținut, raportat la excepțiile de fond privind lipsa calității procesuale pasive a pârâților, că dispozițiile art. 222 din Codul civil consacră principiul potrivit căruia, persoana juridică care are în subordine o altă persoană juridică nu răspunde pentru neexecutarea obligațiilor acesteia din urmă și nici persoana juridică subordonată nu răspunde pentru persoana juridică față de care este subordonată, dacă prin lege nu se dispune altfel.

Cum, în cauză, pârâta are personalitate juridică, iar, potrivit dispozițiilor art. 26 lit. c) din Legea 202/2006 privind organizarea și funcționarea, acesteia îi revine atribuția legală de a stabili și plăti, în condițiile legii, drepturile bănești ce se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj, instanța a constatat că îi revine acestei entități calitatea procesuală pasivă în litigiul având ca obiect obligarea la plata indemnizației prevăzute de art. XI din OUG nr. 30/2020, astfel că, având în vedere și dispozițiile art. 36 din Codul de procedură civilă, a constatat că excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților este fondată.

În privința cererii formulate în contradictoriu cu, a reținut, în esență, că dispozițiile art. XI alin. 1 și 2 din O.U.G. nr. 30/2020, astfel cum a fost modificată prin O.U.G. nr. 32/2020, se referă la „angajatorii care reduc sau întrerup temporar activitatea total sau parțial ca urmare a efectelor epidemiei coronavirusului SARS-CoV-2”, fără a face distincție în funcție de categoria angajatorilor, respectiv dacă este vorba de instituții publice sau întreprinderi economice, astfel că, la prima vedere, câtă vreme norma de drept nu distinge, nici autoritățile chemate să o aplice nu ar trebui să distingă, cererea reclamanților ar apărea ca fiind întemeiată.

Cu toate acestea, din interpretarea istorico-teleologică a actului normativ, în corelare și cu alte acte normative ce vizează același domeniu de reglementare, tribunalul a concluzionat că nu poate fi dedusă voința legiuitorului ca măsura de sprijin instituită prin art. XI din O.U.G. nr. 30/2020 să fie recunoscută și în beneficiul instituțiilor și autorităților publice. În acest sens, a făcut trimitere la forma inițială a O.U.G. nr. 30/2020, art. XI alin. 2, precizând că nu se poate reține că o instituție publică ar fi în măsură să îndeplinească vreuna dintre cele două condiții instituite de textul menționat, din moment ce, cu privire la condiția menționată la lit. a), art. 12 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 prevedea că certificatele de situație de urgență se eliberează de Ministerul Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri *operatorilor economici* a căror activitate este afectată în contextul COVID-19 (o instituție publică nu este un operator economic), iar, în ceea ce privește condiția de la lit. b), se constată de asemenea că nu este îndeplinită, din moment ce o astfel de instituție are aprobate în bugetul anual, potrivit legii, sumele necesare acoperirii cheltuielilor de personal.

În plus, a arătat că, în cuprinsul art. XV din același act normativ, în forma inițială, se prevedea că: „*alți profesioniști*, astfel cum sunt reglementați de Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care nu au calitatea de angajatori și întrerup activitatea total sau parțial în baza deciziilor emise de autoritățile publice competente potrivit legii, pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, beneficiază, din bugetul general consolidat, de o indemnizație egală cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată stabilit pentru anul 2020”, deci legiuitorul a avut în vedere, ca destinatari ai normei juridice prevăzute la art. XI din OUG 30/2020, pe care reclamanta își fundamentează demersul judiciar, *profesioniștii*, categorie din care nu fac parte instituțiile publice (art. 3 din Codul Civil definește profesioniștii ca fiind „toți cei care exploatează o întreprindere”).

Totodată, se reține că, ulterior O.U.G. nr. 32/2020, a fost adoptată și O.U.G. nr. 43/2020, prin care, la art. 9 alin. 1, s-a prevăzut „decontarea din fonduri europene aferente Programului operațional „Capital uman”, conform regulilor de eligibilitate stabilite la nivelul programului și, respectiv, al ghidurilor solicitantului, a indemnizațiilor acordate în baza art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, cu modificările și completările ulterioare, suportate din bugetul asigurărilor pentru șomaj, companiilor a căror activitate a fost afectată în mod direct și indirect de epidemie și care au dispus măsura întreruperii temporare a activității, ca urmare a intrării în șomaj tehnic a angajaților”, instanța reținând totodată că inclusiv dispozițiile art. XVI alin. 1 din O.U.G. nr. 30/2020 prevedeau posibilitatea de a putea fi acoperite, din fonduri externe nerambursabile, prin Ministerul Fondurilor Europene, în limita sumelor alocate și în conformitate cu prevederile și regulile de eligibilitate aplicabile, cheltuielile din bugetul asigurărilor pentru șomaj efectuate potrivit art. XI alin. 1.

Or, instituțiile publice nu constituie „companii”, astfel că, deși unele dintre acestea au dispus măsura intrării în șomaj tehnic a angajaților și a întreruperii temporare a activității în baza art. 52 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, acestea nu sunt destinatele măsurilor instituite de dispozițiile O.U.G. 30/2020.

Față de aceste considerente, instanța a reținut că este nefondată cererea de chemare în judecată formulată de către reclamantă, în raport cu pârâta

Împotriva încheierii din 15.01.2021, precum și a sentinței civile nr. 121/MAS/12.02.2021, pronunțate în cauză de Tribunalul Brașov, Secția I Civilă, a formulat apel reclamantul

Prin apelul declarat împotriva încheierii din data de 15.01.2021, apelantul a solicitat admiterea apelului, admiterea excepției necompetenței Secției I Civile a Tribunalului Brașov, anularea sentinței apelate și, pe cale de consecință, trimiterea cauzei, spre rejudecare, instanței competente material funcțional, respectiv, Tribunalului Brașov, Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal.

În motivarea apelului, a arătat că, în dosarul nr. 149/64/2021 al Curții de Apel Brașov, prin Hotărârea camerei de consiliu nr. 3/18.03.2021, soluționând conflictul de competență, într-o cauză eminamente similară prezentei (relativ la obiect și cauză - plată indemnizație șomaj, conform O.U.G. nr. 30/2020), Curtea de Apel Brașov a stabilit competența de soluționare a cererii formulate, în dosarul nr. 2129/62/2020*, de reclamantul, în contradictoriu cu pârâții și, în favoarea Secției a II-a Civile, de Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului Brașov.

În aceste condiții, în pofida opiniei sale, potrivit căreia, competența funcțională în soluționarea cauzei îi revine Secției I Civile, a formulat apel împotriva încheierii din 15.01.2021, în considerarea soluției pronunțate de Curtea de Apel Brașov, în rezolvarea conflictului de competență ivit între cele două secții ale Tribunalului Brașov.

În drept, a invocat art. 480 alin. 4 din Codul de procedură civilă.

În probațiune, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri: hotărârea camerei de consiliu nr. 3/18.03.2021, din dosarul nr. 149/64/2021 al Curții de Apel Brașov, pronunțate în soluționarea conflictului de competență.

Prin apelul declarat împotriva sentinței civile nr. 121/MAS/12.02.2021, apelantul a solicitat admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței apelate și, pe cale de consecință, respingerea excepțiilor privind lipsa calității procesuale pasive a pârâților și iar, pe fondul cauzei, admiterea cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată și modificată; cu cheltuieli de judecată.

În motivarea căii de atac promovate, apelantul a menționat că temeiul de drept principal al cererii de chemare în judecată este reprezentat de O.U.G nr. 30/2020, respectiv, de art. XI alin. 1 și 2, art. XII, art. XIII din O.U.G. nr. 30/2020.

A precizat că, din conținutul pe care aceste texte de lege l-au avut la data depunerii cererilor la A.J.O.F.M. Brașov, la data formulării cererii de chemare în judecată și pe care îl au și în prezent, rezultă două categorii de condiții ce se impun a fi îndeplinite de către angajator, pentru a beneficia de facilitățile instituite de O.U.G. nr. 30/2020, respectiv: condiții de formă, pe de o parte, și condiții de fond, pe de altă parte.

Cu referire la condițiile de formă, a arătat că acestea sunt cele prevăzute de art. XII din O.U.G. 30/2020, și se referă, în esență, la depunerea cererilor, declarațiilor, listelor, în modalitățile, în formele și la termenele definite. În ceea ce îl privește, a subliniat că a îndeplinit toate aceste condiții, cererile, declarațiile, toate documentele impuse de lege fiind transmise și înregistrate în termen, pe platforma electronică indicată, primind, de altfel, și codurile unice de înregistrare.

Relativ la condițiile de fond, a arătat că acestea sunt strict și exclusiv următoarele: reducerea sau întreruperea temporară a activității angajatorului, total sau parțial, ca urmare a efectelor epidemiei coronavirusului Covid-19; suspendarea temporară a contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin. 1 lit. c) din Codul muncii.

În ceea ce îl privește, apelantul a arătat că a probat întreruperea activității, în calitate de angajator, ca urmare a efectelor epidemiei coronavirusului Covid-19, nu doar prin deciziile și măsurile adoptate în cadrul instituției, dovedite prin înscrisurile depuse la dosar, ci chiar demonstrând că întreruperea activității sale a intervenit *ope legis*, prin actele normative emise în perioada de referință a speței, respectiv Decretul nr. 195/2020 și Ordonanțele Militare emise în baza acestuia. A subliniat, în acest sens, că, față de obiectul de activitate pe care îl are, însăși legea i-a întrerupt temporar, cvasitotal, activitatea.

A mai arătat că, urmare a întreruperii activității, a procedat la suspendarea temporară a contractelor individuale de muncă ale angajaților, cu respectarea art. 52 alin. 1 lit. c) din Codul muncii, fapt demonstrat cu deciziile colective și individuale pe care le-a emis.

A subliniat, raportat la toate aceste condiții, că niciunul dintre intimații-pârâți și nici prima instanță, nu au contestat și nu au criticat îndeplinirea/respectarea condițiilor de fond și de formă prevăzute de lege.

Aceștia, însă, interpretează prevederea legală dincolo de conținutul concret al acesteia, fie adăugând la lege condiții pe care legiuitorul nu le-a instituit, fie excluzând anumite categorii de angajatori, pe care legiuitorul nu a înțeles să îi excludă de la aplicarea O.U.G. nr. 30/2020.

A menționat că, pentru a ajunge la un astfel de rezultat, prima instanță a recurs la metoda interpretării istorico-teleologice a actului normativ ce constituie temeiul de drept al acțiunii, metodă aplicată, pe de o parte, greșit, iar, pe de altă parte, fără a fi corelată cu alte metode și argumente de tehnică interpretativă.

În privința aplicării greșite a metodei de interpretare alese, apelantul a arătat că, utilizând metoda interpretării istorico-teleologice, prima instanță a conchis că, prin edictarea actului normativ pe care a fost fundamentată cererea de chemare în judecată, de la forma sa inițială, și până în prezent, legiuitorul i-ar fi avut în vedere, ca destinație ai normei juridice respective, strict pe profesioniști, categorie din care nu fac parte instituțiile publice, și că, astfel, chiar dacă instituțiile publice au dispus măsura intrării în șomaj tehnic a angajaților și a întreruperii temporare a activității în baza art. 52 alin. 1 lit. c) din Codul muncii, acestea nu sunt, totuși, destinatele măsurilor instituite de dispozițiile O. U. G. nr. 30/2020.

Contrar concluziei instanței de fond, apelantul a subliniat că scopul și efectele modificărilor succesive ale O.U.G. nr. 30/2020 sunt acelea de adaptare a cadrului legislativ la nevoile concrete ale societății, într-o perioadă de criză economică, socială și sanitară.

Correspunde adevărului că art. XI alin. 2 din O.U.G. nr. 30/2020, în forma sa inițială, stabilea condiții suplimentare, față de forma actuală a prevederii legale, condiții reprezentate, în esență, de deținerea, de către angajator, a certificatului de situații de urgență emis de Ministerul Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri și de lipsa capacității financiare de a achita plata tuturor salariilor angajaților, însă niciuna dintre aceste două condiții nu mai este cerută de textul de lege în baza căruia și-a formulat solicitările.

În acest context, pornind de la aceeași interpretare istorico-teleologică de care uzează prima instanță și având la bază chiar raționamentul tribunalului, în sensul că modificarea alin. 2 al art. XI din O.U.G. nr. 30/2020 a operat în scopul simplificării cerințelor pentru accesul angajatorilor la măsura de sprijin în discuție, apelantul a subliniat că este evident că modificarea legislativă nu poate fi interpretată ca o măsură de extindere a aplicării prevederii (prin excluderea celor două cerințe, de fond - lipsa capacității financiare de a achita plata tuturor salariilor și de formă - deținerea de către angajator a certificatului de situații de urgență) și, în același timp, ca o măsură de restrângere a aplicării acesteia, prin excluderea/delimitarea/restrângerea categoriilor de angajatori beneficiari.

A subliniat totodată și faptul că O.U.G. nr. 30/2020, în forma în vigoare la momentul depunerii cererilor la A.J.O.F.M. Brașov și a cererii de chemare în judecată, nu este o normă de completare a unui alt act normativ anterior/inițial, ci este o normă de sine stătătoare, modificată.

Or, modificările actului normativ au menirea de a răspunde nevoilor sociale și economice și de a face corespondența, în plan legislativ, între situația factuală, concretă, de la nivelul țării, și cadrul legislativ aferent.

De altfel, însăși adoptarea O.U.G. nr. 30/2020 are și a avut ca scop sprijinirea angajatorilor și, în general, a persoanelor fizice și juridice afectate de pandemia de Covid- 19 și de măsurile restrictive ale perioadei de referință, în domeniul muncii și nu numai.

Dacă legiuitorul ar fi avut intenția de a stabili/delimita/restrânge subiecții/beneficiarii art. XI din O.U.G. nr. 30/2020, ar fi prevăzut-o și indicat-o în mod expres, așa cum, în mod expres, a stabilit condițiile ce se impun a fi îndeplinite de către angajatori, termenele și formalitățile etc., și cum, de altfel, a inclus, în mod expres, și alte categorii de persoane, a căror activitate nu mai putea fi realizată pe perioada instituirii stării de urgență, în sfera de aplicare a actului normativ.

Așadar, modificarea O.U.G. nr. 30/2020, în sensul celor prezentate, este expresia corelării și adaptării legislației la nevoile acute ale societății, în general, și a angajatorilor și angajaților, în special.

A arătat totodată că nu poate fi primită teoria primei instanțe, potrivit căreia, un act normativ ce a avut și are drept principal scop oferirea și asigurarea unor măsuri de sprijin și protecție ar exclude, din sfera de aplicare a prevederilor sale, anumite categorii de angajatori a

căror activitate a fost întreruptă din cauza pandemiei de covid-19 și a stării de urgență.

A precizat, în acest context, că obiectul de activitate al vizează activități destinate publicului larg, incompatibile cu starea de urgență și cu măsurile restrictive adoptate, iar finanțarea sa se realizează din venituri proprii, obținute în urma exercitării de activități economice în mod organizat, respectiv, din administrarea de bunuri și din prestarea de servicii, precum și din subvenții acordate de la bugetul local, prin Consiliul Local Brașov și Primăria Municipiului Brașov.

Or, având în vedere situația concretă generată de pandemie, anularea activităților cu public, întreruperea activității sale și a activităților din turism în perioada martie - iunie 2020, apelantul a arătat că nu și-a poate realiza veniturile proprii propuse pentru anul bugetar 2020, neavând nici creditele bugetare necesare efectuării cheltuielilor angajate în bugetul aferent anului 2020, consecința directă constând în reducerea fondului de salarii. În acest sens, a precizat că subvențiile bugetare ce asigură o parte din veniturile apelantului sunt în strânsă corelație și cu cheltuielile bugetare (aprobată în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anul 2020) și cu veniturile proprii. În situația unor sincope economice în veniturile proprii (în concret, nerealizarea veniturilor proprii), determinate de întreruperea activităților producătoare de venit propriu, nu există nici creditele bugetare necesare efectuării cheltuielilor angajate în acest buget.

În privința criticii referitoare la necorelarea, de către instanța de fond, a metodei istorico-teleologice cu alte metode de interpretare a actelor normative, apelantul a arătat că a prezentat temeinicia și legalitatea cererii formulate, uzând, printre altele, de interpretarea logică a actului normativ pe care și-a fundamentat cererea, folosind reguli de interpretare logică, exprimate în adagii latine, materializate în principii de drept și cunoscute ca argumente de interpretare logică, corelând astfel mai multe tehnici și metode de interpretare legislativă prevăzute de lege. A menționat, în acest sens, regulile potrivit cărora, excepțiile sunt de strictă interpretare și aplicare; unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă; legea trebuie interpretată în sensul aplicării și nu în sensul neaplicării acesteia, precum și principiul constituțional al separației puterilor în stat.

Intimata-pârâtă a formulat întâmpinare în cauză, prin care a solicitat respingerea apelului, ca nefondat, și menținerea, ca temeinică și legală, a soluției instanței de fond privind respingerea cererii de chemare în judecată. În esență, a susținut că, în mod corect, a reținut instanța de fond că reclamantul nu se numără printre beneficiarii facilităților instituite prin O.U.G. nr. 30/2020, având în vedere că angajatorii cărora statul le asigură salariile, din bugetul general consolidat, nu pot afirma că sunt în imposibilitatea de plată a salariilor, acestea fiind bugetate încă de la începutul anului; activitatea instituțiilor publice nu a fost afectată în mod direct/indirect de epidemie, în sens economic, chiar dacă unele dintre acestea au dispus măsura întreruperii temporare a activității, în baza art. 52 alin. 1 lit. c) din Codul muncii.

De asemenea, în apărare, **a formulat întâmpinare și intimatul-pârât**, apreciind ca fiind nefondate ambele apeluri declarate în cauză de către reclamant.

Intimatul a arătat că, în litigiul dedus judecății, nu se contestă un act administrativ emis de minister, care, prin dispozițiile sale, să-i fi vătămat reclamantului vreun drept. Simpla calitate de instituție care realizează politici în domeniul muncii, familiei, protecției sociale și a persoanelor vârstnice nu îi conferă legitimitate pasivă, față de raporturile de drept deduse judecății în cauză, astfel că soluția instanței de fond, de admitere a excepției lipsei calității procesuale pasive a, este una corectă.

Pe fond, a arătat că scopul O.U.G. nr. 30/2020, cu modificările și completările ulterioare, l-a constituit asigurarea sustenabilității plății unei părți a veniturilor salariale, în cazul angajatorilor care nu au capacitatea financiară de a suporta plata salariilor propriilor angajați, astfel că, angajatorii care nu au suferit sub aspectul sursei lor de finanțare, precum cei cărora statul le asigură salariile, din bugetul general consolidat, nu sunt incluși în acest act normativ.

A subliniat că instituțiile publice au prevăzute în buget sumele necesare funcționării și asigurării plății cheltuielilor salariale.

În cauză, a formulat întâmpinare și intimata-pârâtă, solicitând respingerea apelului declarat de către reclamant, împotriva încheierii din 15.01.2021, cât și a sentinței civile nr. 121/MAS/12.02.2021 a Tribunalului Brașov, Secția I Civilă.

În privința apelului declarat împotriva încheierii din 15.01.2021, intimata-pârâtă a arătat că sentința nr. 3/CC/18.03.2021, pronunțată de Curtea de Apel Brașov, Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 149/64/2021, invocată de apelantul-reclamant, nu are caracter obligatoriu, cum au hotărârile pronunțate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art. 521 alin. 3 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și hotărârile date în soluționarea recursului în interesul legii, potrivit art. 517 alin. 4 din legea invocată.

În privința apelului declarat împotriva sentinței civile nr. 121/MAS/12.02.2021, intimata-pârâtă a arătat că, în mod corect, instanța de fond a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a, având în vedere că este o instituție publică ce are personalitate juridică proprie și deține, potrivit art. 26 lit. c) din Legea nr. 202/2006, atribuții privind acordarea sumelor necesare plății indemnizației prevăzute de art. XI alin. 1 din O.U.G. nr. 30/2020.

Pe fond, a susținut că soluția primei instanțe nu se întemeiază doar pe interpretarea istorico-teleologică a O.U.G. nr. 30/2020, ci și pe cea oficială, autentică, efectuată de către, prin adresa nr. 2164/EC/11.05.2020, la solicitarea formulată de, prin adresa nr. 3120/EVP/30.04.2020, depusă la dosarul cauzei.

De asemenea, a arătat că, în temeiul art. 4 din Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Brașov nr. 81/2020 privind aprobarea bugetului municipiului Brașov pe anul 2020, au fost aprobate și bugetele de venituri și cheltuieli ale instituțiilor și serviciilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul municipiului Brașov, pe anul 2020, printre care se numără și apelantul-reclamant. În consecință, în bugetul de venituri și cheltuieli al acestuia, au fost alocate, de la bugetul de stat, resursele financiare necesare asigurării funcționării, inclusiv cele aferente cheltuielilor de personal.

A subliniat totodată că apelantul-reclamant nu se încadrează în rândul beneficiarilor vizați de O.U.G. nr. 30/2020 și pentru că instituțiile publice nu sunt companii.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept.

Apelantul-reclamant a apreciat că cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept în discuție este admisibilă, având în vedere că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă. În acest sens, a arătat că problemele de drept ce fac obiectul sesizării sunt formulate în legătură cu judecarea unei cauze aflate în curs de soluționare, Curtea de Apel Brașov fiind investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță; sunt noi, în sensul că, asupra acestora, nu a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție și nici nu fac obiectului unui recurs în interesul legii; lămurirea chestiunilor de drept propuse este determinantă pentru soluționarea cauzei ce face obiectul dosarului nr. 2321/62/2020, aflat în apel, pe rolul Curții de Apel Brașov.

Raportat la cea din urmă condiție enunțată, apelantul-reclamant a arătat că ambele probleme de drept, cu privire la care a solicitat sesizarea instanței supreme, constituie motive de apel în cauză și au făcut obiectul analizei și discuțiilor și în fata primei instanțe.

Referindu-se la problema competenței funcționale, a subliniat că dezlegarea pe care instanța supremă ar da-o acesteia ar produce efecte cu privire la hotărârea pe care Curtea de Apel Brașov ar pronunța-o în cauză, față de petitul din memoriul de apel, relativ la anularea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare.

De asemenea, a arătat că problema competenței materiale funcționale de soluționare a cauzelor de natura celei ce face obiectul prezentei cauze a fost soluționată în mod distinct, atât la nivelul instanțelor din circumscripția Curții de Apel Brașov, cât și la nivelul instanțelor naționale, exemplificând, în acest sens, cu dosarul nr. 2128/62/2020, dosarul nr. 2129/62/2020, dosarul nr. 2130/62/2020, dosarul nr. 2131/62/2020, dosarul nr. 2237/62/2020, dosare ale

Tribunalului Braşov, şi cu dosarul nr. 1368/110/2020 al Tribunalului Bacău.

Cât priveşte fondul litigiului şi cea de-a doua problemă de drept sesizată, a arătat că, astfel cum rezultă atât din cererea de chemare în judecată şi apărările pârâţilor, cât şi din considerentele sentinţei apelate, problema de drept care se dezbate este, în esenţă, cea privind modalitatea de interpretare şi aplicare a prevederilor art. XI şi următoarele din O.U.G. nr. 30/2020.

Mai exact, ceea ce s-a dezbătut este împrejurarea dacă, faţă de conţinutul concret şi explicit al prevederii legale, rezultă că legiuitorul ar fi înţeles să restrângă sfera de aplicare, respectiv categoriile de beneficiari ai actului normativ (angajatori de drept public şi/sau de drept privat), şi ar fi înţeles să impună condiţii suplimentare angajatorilor, cu excepţia întreruperii activităţilor acestora şi a suspendării contractelor individuale de muncă ale salariaţilor, în scopul suportării, din bugetul asigurărilor pentru şomaj, a indemnizaţiilor de şomaj de 75%, cuvenite salariaţilor (pentru perioada de „şomaj tehnic”).

A precizat că, în opinia sa, din conţinutul concret al prevederilor legale pe care şi-a întemeiat demersul judiciar, rezultă că acestea stabilesc două categorii de condiţii ce se impun a fi îndeplinite de către angajator, pentru a beneficia de facilităţile instituite de O.U.G. nr. 30/2020, respectiv, condiţii de formă şi condiţii de fond.

Cu referire la condiţiile de formă, a arătat că sunt cele instituite de art. XII din O.U.G. 30/2020 şi se referă, în esenţă, la depunerea cererilor, declaraţiilor, listelor, în modalităţile, în formele şi la termenele definite, acestea nefăcând obiect al problemelor de drept cu privire la care solicită a fi sesizată Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie..

Relativ la condiţiile de fond, stabilite de O.U.G. nr. 30/2020, ce trebuie să fie îndeplinite, în persoana angajatorului, în vederea suportării, din bugetul asigurărilor pentru şomaj, a sumelor de bani reprezentând indemnizaţiile de şomaj tehnic ale angajaţilor, a susţinut că acestea sunt strict şi exclusiv următoarele: reducerea sau întreruperea temporară a activităţii angajatorului, total sau parţial, ca urmare a efectelor epidemiei coronavirusului Covid-19, şi suspendarea temporară a contractului individual de muncă, din iniţiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin. 1 lit. c) din Codul muncii.

În acest sens, a arătat că generalitatea formulării unui text de lege conduce la generalitatea aplicării lui, fără a se face distincţii pe care textul de lege nu le prevede.

De asemenea, a precizat că şi fondul litigiului dedus judecăţii, întemeiat pe dispoziţiile O.U.G. nr. 30/2020, a fost soluţionat şi interpretat distinct, la nivelul instanţelor naţionale, exemplificând. în acest sens, cu hotărârile judecătoreşti pronunţate în dosarul nr. 1368/110/2020* al Tribunalului Bacău; în dosarul nr. 2322/108/2020 al Tribunalului Arad; în dosarele nr. 2128/62/2020, 2129/62/2020, 2130/62/2020, 2131/62/2020, 2237/62/2020 ale Tribunalului Braşov.

Intimatul-pârât a invocat excepţia inadmisibilităţii cererii de sesizare a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, în vederea dezlegării chestiunilor de drept propuse, apreciind că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

Exprimându-şi opinia asupra celei de-a doua chestiuni de drept propuse spre dezlegare, intimatul-pârât a susţinut că O.U.G. nr. 30/2020, cu modificările şi completările ulterioare, are ca obiect de reglementare sprijinirea salariaţilor ai căror angajatori îşi reduc sau întrerup temporar activitatea total sau parţial, ca urmare a efectelor epidemiei coronavirusului CoV-2, pe perioada stării de urgenţă decretate.

Practic, prin actul normativ menţionat, Guvernul României a urmărit combaterea efectelor pandemiei, sub aspectul diminuării consecinţelor economice directe/indirecte asupra angajaţilor firmelor (angajatorilor) afectate, a căror activitate se sistează pe perioada instituirii stării de urgenţă, rămânând fără venituri. Scopul acestuia a fost asigurarea sustenabilităţii plăţii veniturilor salariale în cazul angajatorilor care nu au capacitatea financiară de plată a salariilor propriilor angajaţi.

Per a contrario, angajatorii care nu au de suferit, sub aspectul sursei lor de finanţare, nu sunt incluşi în acest act normativ.

Astfel, angajatorii cărora statul le asigură salariile, din bugetul general consolidat, nu pot afirma că sunt în imposibilitate de plată a salariilor, acestea fiind bugetate încă de la începutul

anului. Fondul de salarii nefiind afectat, nu se poate pune în discuție plata indemnizației prevăzute de art. XI alin. 1 din O.G. nr. 30/2020, cu modificările și completările ulterioare, în caz contrar, fiind în situația finanțării concomitente a cheltuielilor cu salariile din două capitole bugetare ale aceluiași buget, ceea ce ar duce la încălcarea dispozițiilor Legii nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Intimata-pârâtă a susținut, în ceea ce privește chestiunea competenței materiale funcționale de soluționare a cererilor formulate de către angajatori, având ca obiect acordarea indemnizației prevăzute de art. XI alin. 1 din O.U.G. nr. 30/2020, respectiv, dacă asemenea cereri sunt de competența Secției Civile a Tribunalului sau a Secției de Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului, că, la nivelul Curții de Apel Brașov, această chestiune a fost tranșată prin sentința nr. 3/CC/2021 pronunțată de Curtea de Apel Brașov, în dosarul nr. 149/64/2021, ce a avut ca obiect conflictul negativ de competență ivit între Tribunalul Brașov - Secția I Civilă - Complet specializat în soluționarea litigiilor de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2129/62/2020*, având ca obiect cererea formulată de reclamantul” Brașov, în contradictoriu cu și de acordare a indemnizației prevăzute de art. XI din O.U.G. nr. 30/2020, cu modificările și completările ulterioare, cerere similară cu cea din prezentul dosar, instanța stabilind competența materială procesuală de soluționare a cererii în favoarea Secției a II-a Civile, de Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului Brașov.

De asemenea, a arătat că, în dosarul Curții de Apel Brașov nr. 2237/62/2020, prin hotărârea nr. 770/17.06.2021, instanța de apel a admis apelul formulat de către apelanta Grădina Zoologică Brașov, împotriva încheierii din 15.01.2021 și a sentinței civile nr. 122/MAS/12.02.2021 pronunțate de Tribunalul Brașov, Secția I Civilă, în dosarul nr. 2237/62/2020, pe care le-a anulat și, rejudecând, a trimis cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta, în contradictoriu cu pârâții și, spre judecare, Secției a II-a Civile, de Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului Brașov.

Prin urmare, privitor la dosarele ce au ca obiect cererile formulate de către angajatori, de acordare a indemnizației prevăzute de art. XI alin. 1 din O.U.G. nr. 30/2020, cu modificările și completările ulterioare, competența materială procesuală este stabilită în favoarea Secției a II-a Civile, de Contencios Administrativ și Fiscal.

În ceea ce privește prevederile art. XI alin. 1 din O.U.G. nr. 30/2020, cu modificările și completările ulterioare, a susținut că, deși aceasta nu exclude în mod explicit, de la aplicarea prevederilor sale, instituțiile și serviciile publice, în aplicarea actului normativ, trebuie avută în vedere intenția legiuitorului, motivele pentru care acesta a adoptat dispozițiile legale și scopul reglementărilor speciale.

Actul normativ trebuie interpretat prin raportare la motivele care au stat la baza adoptării acestuia, motive care se regăsesc în preambulul său și în expunerea de motive, din care reiese că, în spiritul acestui act normativ, nu au fost avute în vedere instituțiile și serviciile publice, care au asigurat fondul de salarii, de la buget.

Cum măsurile de sprijin a angajatorilor au vizat evitarea riscului ca aceștia să intre în incapacitate de plată, din cauza reducerii ori încetării activității și, prin urmare, a obținerii unor venituri insuficiente achitării cheltuielilor, inclusiv a celor cu fondul de salarii, nu este nici în litera, nici în spiritul legii ca legiuitorul să fi avut în vedere și situația angajatorilor instituții și servicii publice care au asigurat fondul de salarii de la buget și, în cazul cărora, reducerea sau încetarea activității nu pot fi apreciate că reprezintă o afectare în sens economic.

Interpretarea gramaticală, logică, teleologică (ținând cont de scopul legii) și sistematică (bazată pe coroborarea textelor legale de așa manieră încât interpretările acestora să se concilieze) reprezintă metode puse la dispoziție de teoria generală a dreptului, pe baza cărora se poate descifra semnificația unui text legal.

Din interpretarea logică, sistematică și istorico-teleologică a actului normativ, rezultă, fără putință de tăgadă, că măsurile de sprijin instituite de legiuitor vizează entitățile economice a căror activitate și ale căror venituri au fost afectate de pandemia COVID-19.

Din interpretarea istorico-teleologică a actului normativ, în corelare și cu alte acte

normative ce vizează același domeniu de reglementare, nu poate fi dedusă voința legiuitorului ca măsura de sprijin instituită prin art. XI din O.U.G. nr. 30/2020 să fie acordată și în beneficiul instituțiilor și autorităților publice.

A subliniat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, lipsind condiția dificultății problemei de drept supuse interpretării. În acest sens, a arătat că a fost deja lămurită chestiunea privitoare la competența materială funcțională de soluționare a cererilor formulate de către angajatori, având ca obiect acordarea indemnizației prevăzute de art. XI alin. 1 din O.U.G. nr. 30/2020, cu modificările și completările ulterioare, în sensul stabilirii acestei competențe în favoarea Secției a II-a Civile, de Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului Brașov. În privința chestiunii referitoare la îndreptățirea angajatorului instituție publică/serviciu public de a beneficia de plata, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, a indemnizației prevăzute de art. XI alin. 1 din O.U.G. nr. 30/2020, cu modificările și completările ulterioare, a susținut că, în sectorul bugetar, nu sunt aplicabile dispozițiile cuprinse în O.U.G. nr. 30/2020, în condițiile în care, angajatorii din acest sector nu se află în situația vizată de legiuitor prin adoptarea acestui act normativ, respectiv, nu se află în situația de limitare sau întrerupere a activităților socio-economice, cu efecte pe termen lung asupra angajaților, având în vedere că bugetul de venituri și cheltuieli al acestora este aprobat, bugetul de cheltuieli cu personalul fiind asigurat încă de la începutul anului.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată.

1. Redarea normei de drept interne ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Art. 119 din Legea 76/2002:

(1) Litigiile rezultate ca urmare a aplicării prevederilor prezentei legi se soluționează de către instanțele judecătorești competente, potrivit legii.

(2) Litigiile privind stabilirea și plata indemnizației de șomaj se soluționează în regim de urgență, potrivit normelor procedurale prevăzute pentru conflictele de drepturi, chiar dacă prin lege specială se prevede altfel.

Art. XI din OUG 30/2020:

(1) Pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, pentru perioada suspendării temporare a contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a efectelor produse de coronavirusul SARS-CoV-2, indemnizațiile de care beneficiază salariații se stabilesc la 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat și se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj, dar nu mai mult de 75% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2020 nr. 6/2020.

(2) De prevederile alin. (1) beneficiază salariații angajatorilor care îndeplinesc una din următoarele condiții:

a) întrerup activitatea total sau parțial în baza deciziilor emise de autoritățile publice competente potrivit legii, pe perioada stării de urgență decretate, și dețin certificatul de situații de urgență emis de Ministerul Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri, prevăzut la art. 12 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României. Ministerul Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri eliberează certificatul de situații de urgență conform metodologiei aprobate prin ordin;

b) reduc activitatea ca urmare a efectelor epidemiei COVID-19 și nu au capacitatea financiară de a achita plata tuturor salariilor angajaților lor. Angajatorii pot beneficia de plata indemnizației prevăzute la alin. (1) pentru cel mult 75% dintre angajații care au contracte individuale de muncă active la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Pentru angajatorii menționați la alin. (2) lit. b), plata indemnizației prevăzute la alin. (1) se va realiza în baza unei declarații pe propria răspundere din care să reiasă faptul că angajatorul înregistrează o diminuare a încasărilor din luna anterioară depunerii declarației pe propria răspundere, cu un procent de minimum 25% față de media încasărilor din perioada ianuarie - februarie 2020, și că nu are capacitate financiară pentru a plăti toți salariații.

(4) Indemnizația prevăzută la alin. (1) este supusă impozitării și plății contribuțiilor sociale obligatorii, conform prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(5) În cazul indemnizației prevăzute la alin. (1), calculul, reținerea și plata impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat și a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de către angajator din indemnizațiile încasate din bugetul asigurărilor pentru șomaj.

(6) Pentru calculul impozitului pe venit prevăzut la alin. (5) se aplică prevederile art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Declararea impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat și a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de angajator prin depunerea declarației prevăzute la art. 147 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Termenul de plată și declarare a obligațiilor fiscale prevăzute conform alin. (5) este data de 25, inclusiv, a lunii următoare celei în care se face plata din bugetul asigurărilor de șomaj.

(8) Pentru indemnizația prevăzută la alin. (1) nu se datorează contribuție asiguratorie pentru muncă conform prevederilor art. 220⁵ din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. XII din OU 30/2020:

(1) În vederea acordării sumelor necesare plății indemnizației prevăzute la art. XI alin. (1) angajatorii depun, prin poșta electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum și a municipiului București, în raza cărora își au sediul social, o cerere semnată și datată de reprezentantul legal, întocmită conform modelelor prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la prezenta ordonanță de urgență, însoțită de lista persoanelor care urmează să beneficieze de această indemnizație, asumată de reprezentantul legal al angajatorului, întocmită conform modelului prevăzut în anexa nr. 3.

(2) Plata sumei prevăzute la art. XI alin. (1) se face în baza cererii semnate și datate de reprezentantul legal, depusă prin poșta electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum și a municipiului București, în raza cărora își au sediul social.

Art.269 C.muncii:

(1) Judecarea conflictelor de muncă este de competența instanțelor judecătorești, stabilite potrivit legii.

(2) Cererile referitoare la cauzele prevăzute la alin. (1) se adresează instanței competente în a cărei circumscripție reclamantul își are domiciliul sau reședința ori, după caz, sediul.

(3) Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă pentru coparticiparea procesuală activă, cererea poate fi formulată la instanța competentă pentru oricare dintre reclamanți.

Art. 153 lit. l din Legea 263/2010:

Tribunalele soluționează în primă instanță litigiile privind: alte drepturi și obligații născute în temeiul prezentei legi.

2. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe:

- Prin sentința civilă nr. 3/CC/2021 pronunțată de Curtea de Apel Brașov-Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosar nr. 149/64/2021, pe calea regulatorului de

competență, s-a stabilit competența de soluționare a cererii într-un litigiu similar, în favoarea Tribunalului Brașov - Secția a II-a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal

- Prin decizia civilă nr. 770 pronunțată la data de 17.06.2021 pronunțată de Curtea de Apel Brașov - Secția Civilă, s-a admis apelul declarat de Grădina Zoologică Brașov împotriva încheierii din 15.01.2021 și a sentinței apelate, care au fost anulate, trimițând cauza spre competență soluționare Tribunalului Brașov - Secția a II-a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal.

3. Prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului, apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei:

La nivel național, au fost identificate următoarele hotărâri:

- sentința civilă nr. 649/CA pronunțată la data de 18.06.2021 în dosar nr. 2129/62/2020* de Tribunalul Brașov - Secția a II-a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal, prin care, în esență, a fost respinsă o acțiune cu un obiect similar.

- sentința civilă nr. 1041/CA pronunțată la data de 11.12.2020 de Tribunalul Brașov - Secția a II-a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal în dosar nr. 1935/62/2020, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea cu obiect similar, definitivă prin nerecurare.

- sentința civilă nr. 173/Mas pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția I Civilă, complet specializat în soluționarea litigiilor de muncă și asigurări sociale, în dosar nr. 2130/62/2020, prin care a fost respinsă acțiunea cu obiect similar, nedefinitivă.

- sentința civilă nr. 75 pronunțată la data de 25.01.2021 de Tribunalul Arad - Secția a III-a de Contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, prin care a fost admisă acțiunea în contencios administrativ formulată de Filarmonica Arad în contradictoriu cu pârâta AJOFM Arad, și, pe cale de consecință, iar pe cale de consecință, s-a dispus obligarea pârâtei să plătească reclamantei indemnizațiile de șomaj tehnic, aferente lunii mai 2020, pentru un număr de 85 de persoane, calculate în baza și conform procedurii reglementate de O.U.G. nr.30/2020, indemnizații solicitate de reclamantă prin cererea nr. /02.06.2020;

- sentința civilă nr. 353/CA pronunțată la data de 23.10.2020 de Tribunalul Satu Mare – Secția a II-a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ formulată de UAT mun. C în contradictoriu cu AJOFM SM.

- sentința civilă nr. 9/CA pronunțată la data de 07.01.2021 de Tribunalul Hunedoara – Secția II-a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal, prin care s-a respins acțiunea cu un obiect similar, definitivă prin decizia civilă nr. 248/18.02.2021 a Curții de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, prin care s-a admis recursul, sentința fiind casată, iar în rejudicare, s-a respins acțiunea ca nefondată;

- sentința civilă nr. 234/CA pronunțată de Tribunalul Bihor – Secția a III-a de Contencios administrativ și fiscal, în dosar nr. 3897/111/2020, prin care s-a respins acțiunea cu obiect similar;

- decizia civilă nr. 1065/13.04.2021 a Curții de Apel Craiova - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr. 2181/101/2020*, prin care s-a admis recursul declarat de AJOFM Mehedinți, fiind casată sentința recurată, iar în rejudicare, a fost respinsă acțiunea similară, ca nefondată.

4. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunilor de drept sesizate:

Din punctul de vedere al completului de judecată, dispozițiile art. 119 din Legea 76/2002 raportat la art. XI și XII din OUG 30/2020 ar trebui interpretate în sensul că raportul juridic dedus judecății este un raport juridic de drept administrativ, reprezentând un act administrativ asimilat, potrivit art. 2 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, astfel că, în raport cu criteriul rangului autorității publice pârâte implicate în raportul juridic administrativ (respectiv A.J.O.F.M. Brașov), competența materială procesuală de soluționare a cauzei, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, ar reveni tribunalului competent, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

În considerarea acestei interpretări, se are în vedere că raportul juridic litigios are ca părți un angajator solicitant al indemnizației prevăzute de art. XI al. 1 din OUG 30/2020 și Agenția Județeană de Ocuparea Forței de Muncă.

Or, în raport cu dispoz. art.16 din Legea 76/2002 coroborat și cu dispoz. art. 48 din același act normativ, numai litigiile care privesc raporturile dintre beneficiarii indemnizației de șomaj și Agențiile pentru Ocuparea Forței de Muncă reprezintă litigii care vizează stabilirea și plata indemnizației de șomaj, astfel că numai în cazul lor, sunt incidente dispoz. art. 119 din același act normativ prin raportare la art. 269 C.muncii.

În ceea ce privește *cea de-a doua chestiune*, curtea consideră, în esență, că scopul urmărit de legiuitor prin edictarea OUG 30/2020 a fost acela de a înlătura prejudicii cu efecte pe termen lung asupra beneficiarilor legii și pentru a asigura siguranța economică și socială a populației, cu protejarea implicită și a angajatorilor de drept privat a căror activitate a fost suspendată și care au fost puși în situația de nu putea susține cheltuielile de personal, din cauza contextului excepțional generat pe fondul pandemiei Covid 19, urmând, astfel, ca plata indemnizațiilor de șomaj, prin voința legiuitorului să fie susținută din bugetul asigurărilor pentru șomaj.

În susținerea acestui considerent, se apreciază că trebuie ca interpretarea actului normativ în discuție să se realizeze conform regulii restrictive, potrivit căreia deși formularea normelor legale este prea largă, totuși ipotezele concrete care se pot încadra în text sunt mult mai limitate.

Totodată, se are în vedere că instituțiile/serviciile publice, indiferent de sursa de finanțare, au prevăzute în buget sumele necesare funcționării și plății cheltuielilor salariale, încă de la data întocmirii bugetelor anuale, astfel că, față de acest aspect, nu se poate considera că edictarea legii menționate s-a făcut în vederea preîntâmpinării ipotezei implicite privind intrarea lor în incapacitate de plată, această incapacitate fiind specifică persoanelor juridice de drept privat. Astfel, curtea consideră că deși normele ce se solicită a fi interpretate nu sunt clare, totuși scopul urmărit de legiuitor prin raportare la contextul economico-social în care actul normativ a fost adoptat, a fost acela de protejare a salariaților și celorlalți beneficiari ai legii, precum și a angajatorilor din mediul privat, în cazul celor din domeniul public, existând sume prevăzute anume în buget pentru plata drepturilor salariale.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 520 din Codul de procedură civilă, instanța va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării asupra chestiunilor de drept analizate, dispunând suspendarea judecării prezentului apel, până la pronunțarea deciziei.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE :

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

- prima chestiune: în interpretarea dispozițiilor art. 119 alin. 1 și 2 din Legea nr. 76/2002, raportat la art. XI și XII din O.U.G nr. 30/2020, să se stabilească dacă raportul juridic, având ca obiect obținerea fondurilor necesare plății indemnizației prevăzute de art. XI din O.U.G nr. 30/2020 de către angajator, intră în categoria unui conflict de drepturi privind stabilirea și plata indemnizațiilor de șomaj, astfel încât competența materială procesuală să aparțină completelor specializate în materia drepturilor de asigurări sociale și litigiilor de muncă, potrivit dispozițiilor art. 153 litera l din Legea nr. 163/2010, respectiv art. 269 din Codul muncii.

- a doua chestiune: în interpretarea dispozițiilor art. XI și XII din O.U.G nr. 30/2020, să se stabilească dacă, în noțiunea de „angajator”, pot fi incluse și instituțiile, după caz, serviciile publice finanțate parțial sau integral de la bugetul public sau local.

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, suspendă judecarea apelului declarat de reclamantul, împotriva încheierii de ședință din 15 ianuarie 2021 și a sentinței civile nr.121 din 12 februarie 2021, ambele pronunțate de Tribunalul Brașov, în dosarul nr. 2321/62/2020, având ca obiect „obligația de a face”, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cu drept de recurs cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului.
Pronunțată în ședință publică astăzi, 28 iunie 2021.

Președinte,

.....

Judecător,

.....

Grefier,

.....